

ΠΡΕΜΙΕΡΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

-- στην Λέρο: 21 Ιουνίου 2025 --

Funérailles (Δεν σε θέλω)

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ: Anamorphosis, 2024 - 76'

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ: Antonio Bido

ΣΕΝΑΡΙΟ: Antonio Bido, Marisa Andalò

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ: Alessandra Chieli,
Fausto Morciano,
Stefania Casini

[scan the QRcode to open the webpage]

επιμέλεια: enzob.

Il film, un dramma psicologico realizzato in forma di *thriller*, riporta l'Autore al genere dei suoi esordi e prende il titolo dalla omonima composizione per piano di Liszt che ne costituisce la colonna sonora. I numerosi flashback in bianco e nero accompagnano lo svolgimento della storia, ricca di allucinazioni ed incubi che mantengono elevato il livello di *suspence*.

Miriam Grieco, pianista di fama internazionale, ha fatto della musica la sua ragione di vita. Il compagno, Andrea, anch'esso pianista ma non di pari talento, si fa sempre più insistente per avere un figlio, cosa che Miriam rifiuta categoricamente per non compromettere la sua carriera.

Questa motivazione copre in realtà ricordi, finora rimossi, di un tragico e traumatico passato con cui Miriam, suo malgrado, comincia a fare i conti.

Andrea definisce "malsano" quel rifiuto, che Miriam trasforma nell'affermazione ossessiva di sé e delle proprie scelte. Voleva essere libera, confessa a se stessa, da quel terribile passato e libera di "volare", di suonare. Ma quando certe agghiaccianti immagini dell'infanzia tornano a popolare i suoi incubi e quando Andrea, compagno amato ma poi rinnegato, si rivela sempre più prevaricatore, Miriam perde un intimo equilibrio e trasforma il legittimo desiderio di una "personale idea di felicità" in una ossessione non priva di laceranti sensi di colpa.

Il passo dall'ossessione alla ferocia di una reciproca incomprensione è sempre più breve, inesorabile e, quando degenera in gesti estremi, oscura ogni possibilità di futuro. E il passato che Miriam credeva di aver rimosso torna a incombere prepotentemente con conseguenze fisiche e psichiche terribili.

Η ταινία, ένα ψυχολογικό δράμα με μορφή θρίλερ, επαναφέρει τον Δημιουργό στο είδος των πρώτων του έργων και παίρνει τον τίτλο της από την ομώνυμη σύνθεση για πιάνο του Λιστ, η οποία αποτελεί η μουσική της επένδυση. Τα πολυάριθμα flashback σε ασπρόμαυρο συνοδεύουν την εξέλιξη της ιστορίας, η οποία είναι γεμάτη παραισθήσεις και εφιάλτες που διατηρούν σε υψηλά επίπεδα την αγωνία.

Η Μίριαμ Γκριέκο, pianista διεθνούς φήμης, έχει κάνει τη μουσική τον σκοπό της ζωής της. Ο σύντροφός της, Αντρέα, επίσης pianista αλλά όχι του ίδιου ταλέντου, γίνεται όλο και πιο επίμονος ως προς την επιθυμία του να αποκτήσουν παιδί, κάτι που η Μίριαμ αρνείται κατηγορηματικά για να μην θέσει σε κίνδυνο την καριέρα της.

Αυτή η δικαιολογία καλύπτει στην πραγματικότητα αναμνήσεις που μέχρι τώρα είχαν κατασταλεί, ενός τραγικού και τραυματικού παρελθόντος με το οποίο η Μίριαμ, άθελά της, αρχίζει να έρχεται αντιμέτωπη.

Ο Αντρέα χαρακτηρίζει ως «νοσηρή» την άρνησή της, την οποία η Μίριαμ μετατρέπει σε εμμονική επιβεβαίωση του εαυτού της και των επιλογών της. Ήθελε να είναι ελεύθερη, ομολογεί στον εαυτό της, από αυτό το τρομερό παρελθόν και ελεύθερη να «πετάξει», να παίξει μουσική. Όταν όμως κάποιες τρομακτικές εικόνες της παιδικής ηλικίας επιστρέφουν στους εφιάλτες της, και όταν ο Αντρέα, ο αγαπημένος αλλά στη συνέχεια απορριφθείς σύντροφος, αποδεικνύεται όλο και πιο καταπιεστικός, η Μίριαμ χάνει την εσωτερική της ισορροπία και μετατρέπει τη θεμιτή επιθυμία για μια «προσωπική ιδέα ευτυχίας» σε μια εμμονή που δεν στερείται βασανιστικών τύψεων.

Το βήμα από την εμμονή στη σκληρότητα της αμοιβαίας έλλειψης κατανόησης γίνεται όλο και πιο μικρό, αναπόφευκτο και, όταν εκφυλίζεται σε ακραίες πράξεις, αποκρύπτει κάθε πιθανότητα για μέλλον. Το παρελθόν, που η Μίριαμ νόμιζε ότι είχε διαγράψει, επιστρέφει απειλητικό με τρομερές σωματικές και ψυχικές συνέπειες.